

Tjugotredje söndagen under året 2021

”*Effata!* – öppna dig” (Mark 7:34), säger Jesus till den dövstumme mannen som han vill bota. ”*Effata!*”, säger man också till den som blir döpt. Det är alltså ett viktigt ord, liksom alla de ord som har bevarats i evangeliet på Jesu eget språk. Jesus har kommit för att öppna oss för den nya värld, den nya skapelse som Fadern har öppnat för oss genom honom. När vi döps befrias vi från den gamla människan, från syndens herravälde. Vi får träda in, helade och befriade från alla hinder, i den underbara fulla verkligheten, där vi får leva som Faderns älskade barn, som söner i Sonen, som Jesu bröder och systrar. Dagens kollektbön ger oss – som så ofta – en god sammanfattning av dagens budskap: ”Evige Fader, du som först har älskat oss och tagit oss till dina barn, låt oss i Kristus nå den sanna frihet och det arv som du berett åt oss långt före världens skapelse”.

”*Effata!*”. Vi måste öppna oss för detta glada budskap. Vår existens är alltså förberedd i evigheten. Innan världen fanns till, har Gud planerat vår nya existens som hans älskade och fria barn i Kristus. Det måste svindla för vår tanke, när vi inser hur viktiga vi är i Faderns ögon. Speciellt i de ögonblick i livet när vi känner oss lite deppiga och värdelösa är det viktigt att komma ihåg detta. ”Säg till de modfälda” sade redan profeten Jesaja, ”Var frimodiga, frukta inte” (Jes 35:4). Om Gud är för oss och med oss, vad betyder det då vad de andra tycker och tänker om oss? Om Fadern har gett oss denna värdighet som hans barn, om vi har blivit Jesu bröder och systrar, vad kan vi då mer begära? Därför måste vi leva i denna trons frimodighet och inte bekymra oss så mycket om vad de andra har att säga.

”*Effata!*”. Därför får vi öppna oss för den Andens frihet, som gör att vi blir befriade från syndens slaveri och allt annat som gör oss ofria och bundna vid det jordiska och världsliga. Vi behöver aldrig vara rädda för någonting, när vi lever av vår tro. Man brukar säga att gudsfuktan, alltså vördnaden och förtröstan på Guds allmakt och barmhärtighet, befriar oss från allt vad rädsla heter. Även i livets ofrånkomliga svårigheter och motgångar har vi hopp och tillit. ”Ty vatten skall bryta fram i öknen och strömmar på hedmarken. Av förbränt land skall bli en sjö och av torr mark vattenkällor” (Jes 35:6-7). Vi blir fria, befriade, helade.

”*Effata!*”. Denna totala öppenhet för Gud och vad han vill göra med oss har Jesus öppnat för oss genom sitt kors och sin uppståndelse. Han är hela tiden sysselsatt med oss och vår befrielse och frälsning. Hela vår personliga historia är frälsningshistoria. Jesus är alltid och överallt vår Frälsare, som vill öppna oss mer och mer för hans kärlek. Vi kan bli honom allt mer lika. Nåden, det levande vattnet inom oss, renar, helgar och förvandlar oss, om vi verkligen öppnar oss för detta ständiga skeende. Vi sitter inte fast i den gamla människans slaveri under den egna synden och självskheten. Vi kan bli allt mer fria, om vi stund efter stund lär

oss att lyssna till Andens impulser och ingivelser. Har vi tagit emot evangeliet och lyssnat till vad Jesus gör och säger, måste det få sitt eko och sina konsekvenser i vad vi själva gör och säger.

"Effata!". Är vi öppna för Jesus och försöker leva vårt liv i hans närhet, till hans ära och tjänst, då är vi också öppna för de människor som han sänder i vår väg för att vi skall älska och tjäna dem i hans namn. "Mina bröder", säger aposteln Jakob, "gör inte skillnad på människor, ni som tror på vår förhärligade herre Jesus Kristus" (Jak 2:1). Jesus vill lära oss att se på varje människa ur detta perspektiv, eftersom de av all evighet är skapade av honom för att en gång få del av hans eviga härlighet. Här nere i landsflykten och förskingringen – eller på pilgrimsfärden mot evigheten om ni tycker det låter bättre – måste vi öppna oss för varje medmänniska och se på henne med Faderns barmhärtiga blick, ta emot henne med Jesu öppna armar och öppna oss för hennes behov med Andens vishet och kraft.

"Effata!". Varje människa är Guds avbild och kallad att öppna sig för hans nåd i Kristus. Vår uppgift är att underlätta och förbereda henne till detta möte med den levande Guden. Vi får vara brobyggare mellan Gud och människor. Genom vårt dop har vi alla denna apostoliska tjänst. Vi får inte förtröttnas eller dra oss undan. Vi får inte välja ut dem vi bryr oss om och dem vi ignorerar. Det är inte fråga om vem vi gillar och tycker om. "Tänk om det i er synagoga – kyrka – kommer in en man med guldringar på fingrarna och vita kläder och samtidigt en fattig man i smutsiga kläder" (Jak 2:2). Aposteln Jakob liksom Jesus själv vill påminna oss om vår förpliktelse att ta oss an de fattiga som speciellt utsända till oss – och för vår frälsnings skull. De måste få locka fram det bästa inom oss. De måste få oss att öppna oss för Jesus som vill möta oss i dem.

"Effata!". Både som enskilda kristna och som kyrka, församling måste vi ha denna hjärtats öppenhet för de fattiga och försummade som påven Franciskus inte tröttnar att påminna oss om. De är snarare de som genom sin blotta närvaro hjälper oss att komma Jesus närmare: "Hör på, mina kära bröder, har inte Gud utvalt dem som är fattiga i världens ögon och skänkt dem trons skatter och arvsrätt till det rike han har lovat dem som älskar honom?" (Jak 2:5).

"Effata!" - och detta blir det sista, det lovar jag - Guds rike står alltid öppet för oss. Kristi kyrka står öppen, på vid gavel, för att ta emot oss alla och förmedla Guds nåd och barmhärtighet till alla som vill ta emot den: fattiga och rika, goda och onda, svenskar och invandrare. Guds kärlek är universell, alla är älskade. Guds kärlek är unik: han älskar var och en på ett personligt sätt som aldrig kan upprepas. Hur skulle vi då kunna låta bli att öppna vårt hjärta för denne vår Gud och Fader?